Harry Harrison

ŞOBOLANI DE SPAŢIU [1]

---

[1] Titlul original: ***Space Rats of the CCC***; Publicată în *Final Stage: The Ultimate Science Fiction Anthology*, 1974. Textul care urmează a apărut în antologia de proză SF „*Imperiul oglinzilor strâmbe*” 1993, îngrijită de Cristian Tudor Popescu. Traducerea şi adaptarea Cristian Tudor Popescu.

Asta-i, prietene, trage-ți un scaun, cel mai bine pe ăla de colo. Bătrânului Phrnnx dă-i un brânci, o să tragă un somn bun pe podea. Ştii că un *krddl* nu poate să bea în picioare, mai ales când bea *flnnx* garnisit şi cu un fum-două din drăceasca buruiană *krmml*. Hai să-ți torn nişte flnnx, hopa, îmi pare rău pentru mâneca ta; când s-o usca poți s-o răzuieşti cu un şiş. În sănătatea ta, şi să nu te lase niciodată propulsoarele, mai ales când hoardele de *kpnnz* îți suflă-n ceafă!

Nu, îmi pare rău, n-am auzit de tine. Prea mulți băieți de ispravă vin şi pleacă; iar cei buni mor de timpuriu, of! Eu? N-are importanță, oricum n-ai cum mă ştii. Poți să-mi zici Deşcă Bătrână, e un nume la fel de valabil ca oricare altul. Băieți buni, cum ziceam, şi cel mai bun dintre ei era... hai să-i zicem Gentleman Jax. Îl chema altfel dar există o fată care aşteaptă, undeva, pe o planetă al cărei nume-l ştiu, o fată care priveşte dârele strălucitoare ale *spacişătoarelor* de cursă lungă venind la aterizare şi aşteaptă un om. Pentru ea, pentru fata asta, o să-i spunem Gentleman Jax; cred că i-ar plăcea, şi i-ar plăcea şi ei dac-ar şti, cu toate că acum trebuie să fie sură de-a binelea, dacă n-o fi şi chelit, iar de-atâta stat şi aşteptat a făcut pesemne artrită, da' ce naiba, asta-i altă poveste şi pe Orion, nu sunt eu cel care s-o spună. Asta-i, mai toarnă-ți unu' mare. Sigur, aburii verzi sunt normali la flnnx, totuşi e mai bine să închizi ochii când bei, altfel, orbeşti într-o săptămână, ha, ha, binecuvântat fie numele lui Mrddl Profetul!

Da, ştiu, la ce te gândeşti. Ce face un bătrân şobolan de spațiu ca mine într-o bombă ca asta, în fundul ăsta de galaxie unde stele mărginaşe sclipesc palid şi fotonii obosiți abia se mai mişcă? Păi, îți spun eu ce fac, mă trotilez mai rău ca un *pfrdffl* planizzian, asta fac. Se zice că băutura îți slăbeşte memoria şi eu am ceva amintiri care trebuie şterse. Văd că te uiți la cicatricele de pe mâinile mele; fiecare din ele

are o poveste, of! prietene, şi rănile de pe spate şi cele de pe... hm, da, asta-i altă poveste. Ei, o să-ți spun o poveste, una adevărată, martor mi-e Mrddl cel Sfânt, cu toate c-am să schimb un nume sau două, ştii, fata aceea care aşteaptă.

Ai auzit vorbindu-se de CCC? După felul cum holbezi ochii şi ți s-au albit obrajii arşi de spațiu, văd c-ai auzit. Ei bine, al dumitale sincer, Deşcă Bătrână, aici de față, a fost unul dintre primii Şobolani de Spațiu ai CCC-ului; şi prietenul meu, pe vremea aia, era un individ cunoscut ca Gentleman Jax. Deie Marele Kram să-i fie numele blestemat şi ştearsă să fie ziua când am dat întâia oară ochii cu el...

„**Absolvenţi... DREPŢI!!!**” Vocea de stentor a sergentului bubui năprasnic, şfichiuind urechile aflate în aşteptare ale cadeților aliniați în rânduri parcă trase cu rigla. Plesnetul crud al fatidicelor cuvinte făcu o sută trei tocuri de cizmă, lustruite până la neverosimil, să pocnească simultan şi pe cei optzeci şi şapte de cădeți, stane de piatră. Ca să nu vă mai mirați am să vă spun că unii erau din alte lumi, având deci alt număr de picioare. Toate traheele erau blocate, o pleoapă nu mişca, nici măcar o miime de milimetru, în vreme ce colonelul von Thorax păşea înainte, privind feroce prin monoclul care îi acoperea ochiul de sticlă. Păr tuns scurt, cenuşiu şi țeapăn ca sârma ghimpată, uniformă neagră, croită şi călcată impecabil, o țigară cu krmml între degetele de oțel ale mâinii stângi protezate, degetele înmănuşate în negru ale mâinii drepte, protezate, zvâcnind spre marginea cozorocului într-un salut perfect, torsul discret al motoraşelor din plămâni, care alimentau răcnetul brobdignagian al colonelului.

„Pe loc repaus. Ascultați aici. Sunteți oameni - precum şi alte lucruri - culeşi bob cu bob din toate lumile civilizate ale galaxiei. Şase milioane patruzeci şi trei de cădeți au intrat în primul an de antrenament şi cei mai mulți au cedat, într-un fel sau altul. Unii n-au fost în stare să se alinieze. Alții au

fost dați afară şi împuşcați pentru perversiuni. Alții s-au lăsat îmbrobodiți de minciunile plângărețe ale rozaliilor de comitet, care cârâie că războiul şi abatoarele nu sunt necesare; au fost de asemenea dați afară şi împuşcați. De-a lungul anilor cei slabi au pierit unul câte unul - ce-a rămas e miezul de fier al Corpului, **voi**! Corpsmanii primei clase de absolvenți ai CCC! Gata să răspândească printre stele binefacerile civilizației! Gata, în fine, să afle ce înseamnă inițialele CCC!"

Un vuiet puternic se ridică din mulțimea de gâtlejuri, ovațiile clocotind de aspru entuziasm masculin stârneau ecouri în marele stadion. La un semn al lui von Thorax, cupola imensă de *impătrunzită* alunecă deasupra capetelor lor, izolând stadionul de urechile, ochii şi razele iscoditoare ale spionilor. Cadeții răcneau şi continuau să răcnească - multe timpane au crăpat atunci! - totuşi, îndată ce Colonelul ridică brațul, se făcu o linişte perfectă.

„Corpsmani, nu veți fi singuri în luptele ce le veți purta pentru împingerea granițelor civilizației dincolo de stelele barbare. Fiecare dintre voi va avea alături un camarad credincios. Primul om din prima linie, înainte marş şi fă cunoştință cu tovarăşul credincios!"

Corpsmanul strigat ieşi în față cu pas vioi şi pocni scurt din călcâie, zisul pocnet găsindu-şi ecoul în cel al unei uşi date de perete; involuntar, toți ochii se îndreptară spre deschizătura întunecată din care ieşi…

Cum să descrii aşa ceva? Cum să descrii o tornadă care te izbeşte, o furtună care te înghite, un nod spațial care te înnoadă? Era de nedescris, ca orice forță a naturii!

O creatură înaltă de trei metri până la umeri şi de patru până la capul hidos, bălos, cu fălci clămpănitoare, o furtună de vârtejuri şi noduri spațiale care înainta grăbită pe patru picioare ca patru pistoane, cu gheare uriaşe rupând hălci din pardoseală indestructibilă de impătrunzitium, un monstru zămislit de nebunie şi coşmar se cabră în fața lor urlând de-ți

îngheța inima-n piept.

„Iată!”, urlă drept răspuns Colonelul von Thorax făcând spume cu sânge la gură, „Acesta este tovarăşul credincios, *mutacămila*, o varietate mutantă a nobilului animal de pe Bunul şi Bătrânul Pământ, emblemă şi mândrie a CCC - Corpul de Comandouri pe Cămile! Corpsman, salută-ți cămila!”

Corpsmanul mai făcu câțiva paşi în față şi ridică brațul salutând nobilul animal care i-l smulse prompt din umăr dintr-o singură muşcătură. Strigătul de durere se împleti cu ah-uri-le de uimire înăbuşite cu mâna la gură de ceilalți corpsmani, care priviră cu un interes mai mult decât ocazional cum cămilarii închingau cămiloiul cu curele de piele încătărămate în aramă, cum îl loveau şi-l îmboldeau cu bastoanele să intre pe unde ieşise. Între timp, un medic prinse cu o clemă ciotul rănitului şi târî afară trupul inert.

„Asta-i prima voastră lecție despre cămilele de luptă”, tună răguşit Colonelul. „Nu ridicați niciodată mâna spre ele. După ce i se va grefa un braț nou, camaradul vostru îşi va aminti cu siguranță, ha, ha, această mică lecție. Următorul!”.

Din nou tunetul grăbit al picioarelor monstruoase şi răgetul ascuțit, gâlgâitor, al cămilei de luptă aflate în parametrii nominali. De data asta corpsmanul îşi ținu brațele pe lângă corp şi cămila îi hăpăi capul.

„Mi-e teamă că un cap nu se poate grefa”, rânji Colonelul uitându-se chiorâş la cei aliniați. „Un moment de reculegere pentru camaradul plecat în cer cu racheta cea mare. Ajunge, DREPȚI! Veți merge acum în zona de antrenament a cămilelor unde veți învăța să cooperați cu tovarăşii voştri credincioşi. Nu pierdeți din vedere faptul că aceştia dispun de un set complet de dinți din *impătrunzită*, precum şi de teci din acelaşi material, ascuțite ca briciul, care le îmbracă ghearele. Rupeți rândurile!”.

Bărăcile aspiranților la gloria CCC-ului erau binecunoscute pentru stilul *fără zorzoane* şi *fără cocoloşeli* în

ceea ce priveşte decorul şi respectiv confortul. Păturile erau lespezi de *impătrunzitium* - fără saltele care să-ți ruineze coloana - iar aşternutul din pânză de sac. Bineînțeles, nici un fel de pătură, temperatura fiind menținută la o valoare prielnică sănătății, în jurul a 4°C. Restul comodităților păstrau aceeaşi linie, aşa că a fost o mare surpriză pentru absolvenți să găsească la întoarcerea de la antrenament câte un abajur pe fiecare bec de citit şi câte o frumoasă şi moale saltea de doi centimetri grosime, pe fiecare pat. Culegeau deja roadele atâtor ani de muncă.

Cel mai răsărit dintre toți era de departe cel numit M... Există anumite secrete care nu trebuie divulgate, există nume care înseamnă ceva pentru cei apropiați şi pentru vecini; prin urmare voi acoperi cu mantia anonimatului identitatea omului cunoscut ca M... Este suficient să-i spunem Oțel, pentru că asta era porecla cuiva care-l cunoştea bine. Pe vremea aceea Oțel era coleg de cameră cu un tip pe nume L... Mai târziu, mult mai târziu. L..., avea să fie supranumit de anumite persoane **Gentleman Jax**; pentru folosul acestei istorii îl vom numi şi noi Gentleman Jax sau pur şi simplu Jax.

În privința realizărilor şcolare şi sportive, Jax nu era întrecut decât de Oțel, iar ei doi erau cei mai buni dintre toți. Fuseseră colegi de cameră în anul care trecuse şi acum se întorseseră în camera lor ca să stea cu burta-n sus şi să se lăfăie în neaşteptata luxură a noilor efecte, ca să soarbă cafea decofeinizată, numită kafea şi să fumeze țigările denicotinizate din rația reglementară, numite Denikcig de către producător şi poreclite *gâtuielnițe* sau *spărgătoare de plămâni*.

„Pasează-mi o gâtuielniță, Jax”, zise Oțel stând tolănit cu mâinile sub cap şi visând la ce-l mai aştepta în magazia de efecte, acum că va avea curând cămila lui. „Au”!, icni când pachetul îl lovi în ochi. Luă o țigară, o bătu uşor de perete până când se aprinse, apoi trase până-n rărunchi fumul

refrişant. „Încă nu pot să cred”, mormăi cu ţigara în gură.

„Cu toate astea e destul de adevărat, pe Mrddl”, zâmbi Jax, „Suntem absolvenţi. Aruncă-mi pachetul înapoi”.

Oţel se conformă, dar cu atâta entuziasm încât pachetul se lovi de zid, toate ţigările se aprinseră şi întreg pachetul deveni o flacără. Un pahar cu apă stinse conflagraţia; în timp ce focul sfârâia spasmodic, o lumină roşie se aprinse pe ecranul de apel.

„Mesaj de prioritate mare”, zise Oţel printre dinţi, apăsând butonul de recepţie. Amândoi tinerii zvâcniră în poziţie de drepţi, deoarece ecranul se umplu cu chipul de fier al Colonelului von Thorax.

„M..., L..., în biroul meu, în doi timpi şi trei mişcări”. Cuvintele căzură ca nişte bucăţi de plumb de pe buzele Colonelului. Ce putea să însemne asta?

„Ce-o fi însemnând asta?”.... întrebă Jax, în timp ce veneau în jos cu *căzăşuta*, având o acceleraţie apropiată de cea gravitaţională.

„Vom afla destul de repede”, spuse Oţel culegându-se de pe jos şi apăsând butonul de apel de la uşa *bătrânului.*

Acţionată de un mecanism ascuns, uşa se deschise larg; nu fără oarecare înfiorare, intrară. Hait, *asta* ce mai era? Colonelul se uita la ei şi *zâmbea*, cu o expresie nemaivăzută până atunci pe figura-i sumbră.

„Faceţi-vă comozi, băieţi!”, zise, indicându-le cele două fotolii care răsăriseră din podea la atingerea unui buton. Găsiţi gâtuielniţe în braţele servofotoliului, de asemenea vin Valumian şi bere Snaggiană”.

„Şi kafea nu?”, întrebă Jax din vârful buzelor şi toţi trei izbucniră în râs.

„Nu cred că-i duci dorul”, susură rezervat Colonelul prin laringele său artificial. „Beţi, băieţi, de azi sunteţi Şobolani de Spaţiu ai CCC, iar tinereţea rămâne în urmă. Şi acum, priviţi asta”.

Asta era o imagine care se închegase brusc în faţa lor la

atingerea unui alt buton, imaginea unui *spacişător* nemaivăzut. Nava era zveltă ca un peşte-spadă, cu aripioare fine ca de pasăre, solidă ca o balenă şi înarmată până-n dinți ca un aligator.

„Sfinte Kolon”, oftă Oțel, zguduit, „asta-i ceea ce numesc eu o Rachetă”.

„Unii preferă s-o numească *indefectibilul*”, spuse, nu fără umor, Colonelul.

„E chiar ea? Am auzit câte ceva, dar...”,

„Ați auzit foarte puține, fiindcă pruncul ăsta l-am ținut bine înfăşat încă din primele etape. Are cele mai mari motoare construite vreodată, Macpherson[2])-uri de cea mai avansată concepție, echipament de propulsie Kelly[3)] îmbunătățit până la a nu mai putea fi recunoscut, precum şi proiectoare Fitzroy[4)] de putere dublă, care le fac pe cele vechi să arate ca nişte pistoale de jucărie. Şi ce-i mai bun am lăsat la urmă...”

„Nimic nu poate fi mai bun decât ceea ce deja ne-ați spus”, îl întrerupse Oțel.

„Aşa crezi tu”, râse Colonelul, de fapt scoțând un sunet de oțel sfâşiat, nu lipsit de oarecare afecțiune. „Vestea cea mare e că tu, M..., vei fi Căpitan al acestui super-cuirasat spațial, iar norocosul L..., Mecanic Şef”.

„Norocosul L... ar fi fost mult mai fericit dacă era Căpitan, şi nu regele căldărilor”, bombăni Jax şi ceilalți doi râseră de ceea ce credeau ei că e o glumă.

„Totul e complet automatizat, continuă Colonelul, aşa încât poate zbura cu un echipaj de numai două persoane. Dar trebuie să vă previn că nava are la bord echipament experimental, deci echipajul trebuie să fie compus din voluntari...”.

---

[2] ,[3,4] Gadgeturi specifice space-operei interbelice americane.

„Mă ofer eu voluntar!”, strigă Oțel.

„Eu mă duc la closet”, zise Jax ridicându-se şi aşezându-se fulgerător la loc când dezintegratorul Colonelului părăsi tocul. „Ha, ha, a fost o glumă. Sunt voluntar şi eu, bineînțeles”.

„Ştiam că pot conta pe voi, băieți! CCC creşte **bărbaţi**. Şi cămile, desigur. Iată ce aveți de făcut. Mâine, la ora 0304, veți brăzda eterul la bordul *Indefectibilului*, îndreptându-vă spre Cygnus. În direcția unei *anumite* planete”.

„Dați-mi voie să ghicesc”, scrâşni Oțel. „Nu cumva intenționați să ne trimiteți pe Biru-2, planetă înțesată de *larşnici*?”.

„Ba da. Acolo e baza principală a larşnicilor, sediul rețelei de trafic şi tripouri, locul unde îşi desfac marfa proxeneții şi se tipăresc banii falşi. Locul distileriilor de flinnx, bârlogul hoardelor de pirați”.

„Dacă vrei cu adevărat aventură, asta a aşa ceva sună!”, se strâmba Oțel.

„Nu veți arde gazul de pomană”, fu de acord Colonelul. „Dacă aş fi mai tânăr şi aş avea mai puține proteze, ăsta ar fi genul de ocazie pe care n-aş scăpa-o...”

„Ați putea fi Mecanic Şef”, sugeră Jax.

„Gura!”, spuse Colonelul cu voce joasă. „Mult noroc getlemen, onoarea CCC-ului călăreşte cu voi”.

„Pe cămile?”, se interesă Oțel.

„Hm, poate data viitoare. Acum sunt, ee, probleme de ajustare. Am mai pierdut încă patru absolvenți. Poate că vom schimba chiar animalele, CDC, să zicem”.

„Asta înseamnă dromaderi de luptă?

„Sau asta, sau dalmațieni. Sau dugongi. Dar asta nu-i treaba voastră. Tot ce-aveți voi de făcut este să vă duceți şi să faceți praf Biru-2. Ştiu c-o puteți face”.

Chiar dacă corpsmanii aveau anumite dubii, le păstrară pentru ei, fiindcă aşa se obişnuia în CCC. Făcură tot ce trebuia făcut şi în dimineața următoare, la ora 0304 fix, colosalul *Indefecfibil* se azvârli în spațiu. Motoarele Mac-

Pherson turnară uruind quintilioane de ergi în reactor, până când nava se află în siguranță, în afara câmpului gravitațional. Jax trudi în sala maşinilor, lopătând *transvestitul* radioactiv în gura hrăpăreață a cuptorului până când Oțel îi făcu semn de pe puntea de comandă că sosise timpul comutării. Şi comutară pe înghițitorul de spațiu, propulsorul Kelly; marea navă țâşni spre stele cu de şapte ori viteza luminii.

De vreme ce totul era automatizat, Jax se învioră în revigorator, în timp ce hainele-i erau spălate în spălător, apoi urcă pe puntea de comandă.

„Într-adevăr”, zise Oțel ridicând din sprâncene, „nu mi-aş fi închipuit că vei apărea în fustanelă şi ciorapi ecosez”.

„Altceva curat nu mai am. Spălătorul mi-a dizolvat restul de haine”.

„Nu-ți face griji. Să-şi facă larşinicii de pe Biru-2. Vom intra în straturile superioare ale atmosferei peste exact 17 minute şi mă tot gândesc ce-o să fie de făcut atunci”.

„Da, chiar trăgeam nădejde să facă cineva şi asta, că eu n-am avut timp nici să răsuflu, darmite să gândesc”.

„Nu-ți face griji, bătrâne, suntem o echipă. M-am gândit, n-avem decât două posibilități: sau dăm năvală trăgând cu toate tunurile, sau ne strecurăm pe furiş”.

„Şi te-ai gândit mult până ai ajuns la ideile astea?”.

„Trec peste ce-ai zis, având în vedere că eşti obosit. Cât suntem noi de puternici, cred că bateriile de la sol sunt şi mai puternice. E cazul, deci, să ne furişăm fără a fi observați”.

„Nu-i cam greu, zburăm totuşi într-un spacişător de 30 de milioane de tone?”.

„În mod normal, da. Dar vezi butonul ăsta pe care scrie *Invizibilitate*? În timp ce tu participai la încărcarea combustibilului, mi s-a explicat cum funcționează. E o invenție nouă, neutilizată până acum în condiții reale, care ne face invizibili şi nedetectabili pentru toate detectoarele lor”.

„Ei, asta-i altceva. Mai avem 15 minute, pesemne că

suntem foarte aproape. Să declanşăm bătrâna rază care ne face nevăzuți...”.

„Nu!!!”.

„S-a făcut. De ce strigi?”.

„Nimic special. Doar că dispozitivul experimental pentru invizibilitate nu funcționează decât 13 minute înainte de a lua foc”.

Din păcate, aşa a şi fost. O sută de mile deasupra suprafeței pustii, sfâşiate de explozii, a lui Biru-2, *Indefectibilul* deveni brusc vizibil. Într-o fracțiune de milisecundă, puternicele sonare spațiale şi superradare localizară nava invadatoare şi emiseră semnalul secret, aşteptând răspunsul care să o confirme că una de-a lor.

„Le trimit un semnal ca să-i încurc. Larşnicii ăştia nu sunt prea deştepți”, râse Oțel. Branşă microfonul pe frecvența interstelară pentru urgențe şi scuipă aspru cuvintele: „Agentul X-9 către baza principală. Am avut un schimb de focuri cu o patrulă. Au tras chiar în cărțile cu coduri, dar am salvat jurnalul de bord, ha, ha! Mă întorc cu o încărcătură de opt sute de mii de tone de krmml”.

Răspunsul larşnicilor nu se lăsă aşteptat. Din cazemate mii de tunuri gigant vărsară raze atât de năprasnice încât modificau însăşi structura spațiului. Forțele strălucitoare atinseră scutul indestructibil al bătrânului *Indefectibil*, trecură prin el ca prin brânză şi se izbiră în jerbe strălucitoare de însăşi carcasa navei. Simpla materie nu putea face față acestor forțe născute din măruntaiele dogoritoare ale însăşi planetei, aşa că pereții de impătrunzit se vaporizară instantaneu într-un gaz uşor, care, la rândul lui, se descompuse în electronii şi protonii din care era alcătuit (pardon, şi neutronii).

Simpla carne şi oasele nu puteau face față unor asemenea forțe. Dar în cele câteva secunde necesare energiilor strălucitoare să străpungă stratul de protecție şi carcasa şi să dezagrege gazul, cutezătorul tandem de viteji corpsmani se

aruncase cu capul înainte în armurile spațiale. La timp! Epava a ceea ce odată fusese marea navă străpunse atmosfera şi câteva secunde mai târziu se buşi de solul otrăvitor al lui Biru-2. Unui observator ocazional asta i s-ar fi părut sfârşitul. Puternica, odinioară, regină a magistralelor siderale nu va mai zbura niciodată, pentru că acum nu mai era decât un morman de două sute de funți de fierotenii fumegânde. Nici un semn de viață nu li se arătă dinspre tragica epavă *mecaniscoadelor* care se buluciră afară prin trapa secretă ascunsă în stâncă şi se târâră către rămăşițele fumegânde cu toate detectoarele detectând la maximum de amplificare. Raportați! țâşni din radioreceptor. Nici un semn de viață până la a cincisprezecea zecimală! turui operatorul mecaniscoadelor între două blesteme, înainte de a transmite semnalul de întoarcere la bază. Mecaniscoadele clămpăniră vicios din fălci peste câmpul uscat şi dispărură. Sub ploaia otrăvită, ce curgea ca şiroaie de lacrimi, rămase epava care se răcea şuierând cu disperare.

Erau oare morți cei doi buni prieteni? Credeam că n-o să puneți niciodată întrebarea asta. Nedibuite de tehnicienii lărşnicilor, cu numai o milisecundă înainte de zdrobirea epavei, două mari şi aproape indestructibile armuri spațiale fuseseră ejectate de destinderea unor arcuri de oțel; după un zbor scurt, aterizară înapoia unei spinări de piatră mai ferite, care, printr-un noroc, era chiar locul care ascundea trapa secretă care lăsase să iasă mecaniscoadele, care, după raidul infructuos, se întorceau sub controlul operatorului spurcat la gură, care, abrutizat de o doză proaspătă din drăceasca buruiană krmml, nu băgă de seamă scurta tresărire a acelor indicatoare atunci când mecaniscoadele reintrară în tunel, purtând cu ele o încărcătură cu care nu ieşiseră şi uşa masivă se trânti în spatele lor.

„Am reuşit! Am pătruns în sistemul lor de apărare”, exultă Oțel. „Şi asta nu datorită ție, care ai apăsat nenorocitul ăla de buton de invizibilitate”.

„Păi, de unde era să ştiu?”, se apără Jax. „Orişicât, nu mai avem navă, dar avem elementul surpriză. Ei nu ştiu că noi suntem aici, în vreme ce noi ştim că ei sunt aici!”.

„Bine gândit. Ssst!”, şuieră Oțel. „Mergi ghemuit, se pare că ajungem la ceva”.

Mecaniscoadele clămpănitoare pătrunseră zornăind într-o încăpere enormă, săpată în roca masivă şi plină de felurite maşini ucigaşe. Singura ființă omenească, dacă putea fi numit aşa, era operatorul larşnic, ale cărui degete corupte țâşniră spre declanşatoare îndată ce-i localiză pe intruşi. N-avea însă nici o şansă; razele țâşnite simultan din cele două dezintegratoare îl transformară în mai puțin de o milisecundă într-o bucată de carne carbonizată, fumegând pe scaun. Justiția CCC-ului ajungea în fine în vizuina larşnicilor.

Era adevărata justiție, finală şi impersonală, imparțială şi distrugătoare, pentru că în acest lăcaş al răului nu existau inocenți. Forțele feroce ale răzbunării lumii civilizate culcau la pământ tot ce-ntâlneau în cale, întrupate în cei doi băieți care înaintau pe coridoarele infamiei, luptând pe viață şi pe moarte.

„Aici e şeful”, mirii Oțel în timp ce se apropiau de o uşă imensă, de impătrunzită, placată cu aur, în fața căreia un comando sinucigaş se sinucise sub necruțătorul bici de foc. Lichidară astfel şi ultima rezistență şi răzbătură în triumf în sala centrală, unde, în fața panoului de comandă se găsea un singur om, Superlarş însuşi, creierul imperiului crimei interstelare.

„Ți-a sunat ceasul”, intonă mohorât Oțel, arma sa fiind îndreptată ferm asupra siluetei în robă neagră, purtând o cască spațială opacă. „Scoate-ți casca sau eşti mort pe loc”.

Singurul răspuns fu un mârâit bălos, plin de furie incipientă; o secundă nesfârşit de lungă mâinile înmănuşate în negru tremurară deasupra declanşatoarelor. Apoi, la fel de încet, se ridicară spre cască, o rotiră uşor şi o ridicară...

„Pe sfântul nume al Profetului Mrddl!”, icniră la unison cei

doi corpsmani, siderați de ceea ce vedeau.

„Ei, acum știți și voi", rânji Superlarşul. „Dar pariez că n-ați bănuit niciodată".

„Dumneavoastră!!!", şopti Oțel spărgând tăcerea înghețată. „Dumneavoastră! Dumneavoastră!! TU!!!".

„Da, eu, Colonel von Thorax, Comandant al CCC. Nu m-ați suspectat niciodată şi chestia asta m-a distrat întotdeauna".

„Dar...", bâigui Jax, „**de ce?**".

„De ce? Răspunsul e evident pentru oricine nu e un porc de democrat interstelar ca voi. Singurul lucru de temut pentru larşnicii din galaxie era ceva de felul CCC-ului, o forță puternică, insensibilă la mită sau instigări, nobilă apărătoare a cauzei dreptății. Ne puteați da bătaie de cap. Prin urmare, am fondat noi CCC-ul, iar eu sunt de multă vreme şeful ambelor organizații. Recrutorii noştri aduc pe cei mai buni fii ai planetelor civilizate, pe care avem grijă să-i brutalizăm, să-i distrugem fizic sau să le zdrobim psihicul, astfel încât să nu mai reprezinte un pericol. Desigur, sunt şi unii care răzbesc, indiferent cât de amară li se face viața - fiecare generație îşi are supermasochiştii ei - dar există ac şi de cojocul lor".

„Cum ar fi trimiterea în misiuni de sinucidere?", întrebă retoric Oțel.

„E o metodă bună".

„Dar de data asta n-a mers! Spune-ți rugăciunea, larşnic murdar, în curând îți vei întâlni Creatorul!".

„Creatorul!? Rugăciunea!? V-ați ieşit din minți, toți larşnicii sunt atei până la capăt".

Şi apoi veni sfârşitul, într-un nor strălucitor de vapori, cu cuvintele-i ticăloase pe buze, un sfârşit binemeritat.

„Şi acum?", întrebă Oțel.

„Şi acum, asta!", răspunse Jax, zburându-i arma din mână şi încremenindu-l cu raza unui paralizator. „Nu vor mai fi locuri doi bune pentru mine - în sala maşinilor, cu tine pe punte. De aici încolo e jocul meu".

„Ai înnebunit!", gângavi Oțel cu buzele-i paralizate.

„Ba sunt în toate mințile, pentru prima dată în viață. Superlarşul a murit, trăiască Superlarşul! E a mea, întreaga galaxie e a mea”.

„Şi eu?”

„Aş putea să te ucid, dar ar fi prea uşor. Şi ți-ai împărțit cu mine rația de ciocolată… Vei fi învinuit pentru tot acest dezastru, pentru moartea Colonelului von Thorax şi devastarea bazei principale a larşnicilor. Toți vor fi împotriva ta, vei fi proscris şi vei fugi ca să-ți salvezi viața în periferiile sălbatice ale galaxiei unde vei trăi cu teamă în suflet”.

„Bine, dar batoanele de ciocolată…”

„Îmi amintesc, nici o grijă. La mine nimereau întotdeauna alea râncede. Şi acum…, ŞTERGE-O!”.

Vreți să ştiți cum mă cheamă? Deşcă Bătrână e un nume destul de bun. Povestea mea? E prea mult pentru urechile voastre gingaşe, băieți. Să ridicăm mai bine paharele şi să-i zicem un toast. Faceți asta pentru un biet moşneag care a văzut multe la viața lui. Un toast de baftă neagră, de ceasul rău, blestemul Marelui Kramddl să-l ajungă pe omul numit de unii Gentleman Jax!…